

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/11/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713215047
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3713215047.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne T. B., nar. XX.X.XXXX, bytom E. 6, P., právne zastúpenej JUDr. T. C., advokátkou, T. XX, J. proti žalovaným 1/ PaedDr. C. J., nar. XX.X.XXXX, bytom XX. októbra XXXX./XX, P., t.č. B. č. XX, a 2/ G. v konaní o zaplatenie 1 500 Eur s príslušenstvom žalobkyne na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 7. októbra 2014 č. k. 4C/129/2014-55 v spojení s oprvaným uznesením zo dňa 25. novembra 2015 č.k. 4C/129/2014-77 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku, p o t v r d z u je.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalobkyni priznáva náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 7. októbra 2014 č. k. 4C/129/2014-55 konanie v časti o zaplatenie 1 500,- Eur zastavuje. Žalovaným 1/ a2/ uložil zaplatiť žalobkyni 1 úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 500 Eur od 20.4.2013 do 13.1.2014 do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni súd náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade je nesporné, že dňa 10.12.2010 uzatvorili žalobkyňa a jej neb. manžel MUDr. I. B. - pôvodný žalobca 2/ ako veritelia s žalovanými 1/,2/ ako dlžníkmi ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej veritelia poskytli dlžníkom sumu vo výške 2 500,- Eur. Medzi stranami sporu bolo sporné určenie doby, kedy mali byť peniaze dlžníkmi veriteľom vrátené.

Vychádzajúc z výpovedí žalobkyne a žalovaných 1/,2/ súd nemal preukázané, že medzi účastníkmi zmluvy o pôžičke došlo k dohode o dobe vrátenia pôžičky do 28.2.2011 tak, ako tvrdila žalobkyňa. Žalovaní 1/,2/ takúto dohodu jednoznačne popreli a rovnako súdu prvej inštancie sa takáto dohoda javila málo pravdepodobná s ohľadom na osobné a majetkové pomery žalovaných, pre ktorých by bolo vrátenie sumy 2 500 Eur, ktoré si požičali 10.12.2010 do 28.2.2011 teda v priebehu necelých troch mesiacov nereálne. Žalobkyňa síce poukazovala na to, že po 28.2.2011 vyzývala žalovaných 1/,2/ na vrátenie pôžičky, avšak na preukázanie svojich tvrdení nepredložila žiaden dôkaz. Rovnako súd prvej inštancie nemal preukázané, že medzi stranami zmluvy o pôžičke došlo k dohode o dobe vrátenia pôžičky tak, že žalovaní vrátia pôžičku, kedy budú môcť, teda, že čas plnenia bol ponechaný na vôli dlžníkov. Žalobkyňa takúto dohodu jednoznačne poprela a žalovaní 1/,2/ na preukázanie svojich tvrdení nepredložili žiaden dôkaz. I keď žalovaní 1/,2/ vrátili časť požičanej sumy vo výške 1 000 Eur pred začatím konania a časť vo výške 1 500 Eur po začatí konania, táto okolnosť ešte neznamená spomínanú dohodu o ponechaní času planenia na vôli dlžníka, zvlášť, keď sumu 1 500 Eur vrátili až

na základe prebiehajúceho súdneho konania. Súd jednoznačne dospel k záveru, že čas plnenia, teda čas vrátenia pôžičky medzi stranami sporu dohodnutý nebol. Uvedenému záveru svedčí aj obsah potvrdenia o prevzatí sumy 2 500 Eur, spísaného dňa 10.12.2010, v ktorom sa nenachádza žiadna zmienka o čase vrátenia pôžičky a to ani po tom, ako žalovaní časť pôžičky vo výške 1 000 Eur vrátili a žalobkyňa túto skutočnosť na potvrdenie dopísala. Pretože čas splnenia nebol medzi účastníkmi zmluvy dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí boli žalovaní 1/,2/ za použitia § 563 Občianskeho zákonníka povinní splniť dlh prvý deň po tom, čo ich o plnenie veriteľa požiadali. Za jediný dôkaz preukazujúci výzvu žalobkyne na plnenie súd považoval výzvu právnej zástupkyne žalobkyne zo dňa 2.4.2014 (správne 2013), označenú ako predžalobná výzva, kde právna zástupkyňa žalobkyne vyzvala žalovaných 1/,2/ na vrátenie dlžnej sumy vo výške 1 500 Eur najneskôr do 19.4.2013. Na základe uvedeného boli žalovaní povinní splniť dlh najneskôr do 19.4.2013. Žalovaní 1/,2/ dlžnú sumu zaplatili žalobkyňi resp. žalovaný 2/ k rukám pôvodného žalobcu 2/ až dňa 13.1.2014, preto odo dňa nasledujúceho po lehote určenej na plnenie t.j. od 20.4.2013 boli žalovaní 1/,2/ v omeškaní až do dňa 13.1.2014, kedy došlo k celkovému zaplateniu dlhu. Keďže pôvodný žalobca 2/ v priebehu konania zomrel a v dedičskom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21D/381/2014 došlo k vyporiadaniu BSM, súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobkyňi vzniklo voči žalovaným 1/,2/ právo na zaplatenie len 1/2- ice úroku z omeškania, a to vo výške 9% ročne zo sumy 1 500 Eur od 20.4.2013 do 13.1.2014 a druhá polovica úroku z omeškania patrí do dedičstva po poručiťelovi MUDr. I. Žalobkyňa takto svoj žalobný návrh neupravila. Súd poukazoval aj na tú skutočnosť, že aktívne legitimovanými osobami v konaní o určenie do dedičstva sú všetci dedičia, nielen jeden alebo niektorí z nich. V danom prípade do konania ako právny nástupca po neb. žalobcovi vstúpila len jeho manželka, čo by podľa názoru súdu prvej inštancie znamenalo aj v prípade úpravy žaloby v tejto časti nedostatočný okruh subjektov na strane žalobcu. Súd prvej inštancie preto žalobe žalobkyne vyhovel v časti zaplatenia 1/2- ice úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 500 Eur od 20.4.2013 do 13.1.2014 a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa 150 ods. 1 vtedy účinného O.s.p.. Podľa § 142 ods. 3 O. s. p. za použitia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. žalobkyňa mala v konaní neúspech len nepatrný, a to pokiaľ sa týka časti príslušenstva, vzniklo jej teda právo na plnú náhradu trov konania. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd však žalobkyňi náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie videl predovšetkým v okolnostiach celého prípadu, keď vzťahy medzi stranami sporu, pokiaľ sa týka času plnenia boli nejasné, žalovaní boli pripravení plniť dlh, čo v konečnom dôsledku aj urobili, avšak v domnienke, že čas plnenia je ponechaný na ich vôľi. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie videl aj v osobných a majetkových pomeroch žalovaných 1/,2/, ktorí obaja majú vážne zdravotné problémy, žalovaná 1/ je na starobnom dôchodku, ktorý poberá vo výške 390 Eur, žalovaný 2/ je na invalidnom dôchodku, ktorý poberá vo výške 480 Eur. Vec právne posúdil podľa § 657, § 559 ods. 2, 563, 56, 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Hoci súd prvej inštancie priznal žalobkyňi len 1 úrok z omeškania, vo výroku o uložení povinnosti žalovaným došlo v písomnom vyhotovení rozsudku k chybe v písaní a za lomítkom za číslom 1 nebolo uvedené číslo 2, vydal súd prvej inštancie na základe pokynu odvolacieho súdu opravné uznesenie, ktorým uvedenú chybu v napadnutom výroku rozsudku odstránil.

2. Proti tomuto rozsudku do výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a do výroku o náhrade trov konania podala žalobkyňa včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že uloží žalovaným zaplatiť žalobkyňi 1/ úrok z omeškania vo výške 9% p.a. zo sumy 1.500 Eur od 23.12.2011 do 13.01.2014. Po doručení opravného uznesenia odvolanie nepodala ani nedoplnila. V odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukazovala, že počas konania žalovaní tvrdili, že nebola dohodnutá doba splatnosti zmluvy o pôžičke, ktorá bola uzatvorená ústne, na preukázanie svojich tvrdení ale nepredložili žiaden dôkaz. Tvrdila, že súd posudzoval ako jeden z najdôležitejších dôkazov výsluchy strán sporu a žalovaní boli v konaní dvaja (manželia), a teda rovnako dvaja vypovedali, pričom ona vypovedala len sama (v dôsledku úmrtia manžela). Podľa nej súd prvej inštancie pri hodnotení výpovedí opomenul jej výpoveď, že žalovaní sľúbili, že pôžičku vrátia, nakoľko predávajú byt v P. a majú už kupca. Pričom túto skutočnosť dokazuje aj fakt, že v čase uzatvorenia zmluvy bývali žalovaní v byte v P. na ul. XX. M.. V súčasnosti však bývajú v B., pričom trvalý pobyt majú stále v P. a rovnako byt, ktorý aktuálne prenajímajú a majú z neho príjem. Pokiaľ teda súd nemal preukázané, že splatnosť ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke nastala 28.02.2011 tak, ako tvrdila, potom najneskôr počas úhrady prvej časti pôžičky t.j. 1.000 Eur pred E. XXXX počas preberania sumy žalovaných vyzvala na úhradu celej dlžnej čiastky, a preto nie je možné priznať úroky z omeškania až od 20.04.2013, žalovaní boli najneskôr

v tom čase vyzvaní na úhradu celej dlžnej pohľadávky. Žalovaní vo svojich výpovediach nehovorili pravdu. Ďalej namietala proti výroku súdu, ktorým jej v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznal trovy konania. Poukazovala na to, že žalovaní boli riadne vyzvaní jej právnou zástupkyňou na úhradu pred podaním žaloby na súd a upozornení na možné navýšenie nákladov spojené s vymáhaním na súde. Ďalšou okolnosťou nutnou zreteľa je podľa jej názoru aj fakt, že nemohla čakať s podaním žaloby na súd, nakoľko sa obávala trojročnej premlčacej doby. Takže okolnosti, ku ktorým mal súd prihliadať, ktoré viedli k podaniu žaloby na súd, boli skôr na jej strane, a nie na strane žalovaných. Vytýkala, že súd skúmal iba majetkové pomery žalovaných, pričom neskúmal majetkové pomery jej, ktorá ešte pred tým, ako jej manžel pôvodne žalobca 2/ zomrel, niekoľkokrát volala odporkyni 1/, aby jej vrátila pôžičku, nakoľko potrebovala finančné prostriedky na lieky, ktoré jej manžel potreboval počas liečby rakoviny. Dôvodila, že má príjem iba zo svojho dôchodku vo výške 470 Eur a mala zvýšené náklady s pohrebom manžela, čo súd nevzal do úvahy. Žalovaní majú tri deti, ktoré vyštudovali na vysokej škole, pričom dcéra žije so svojim partnerom v zahraničí, ďalej syn kandidoval, takže deti mohli finančne svojim rodičom - žalovaným pomôcť. Svojim neustálym opakovaním zlého zdravotného stavu sa snažili vyvolať ľútosť, čo však považuje za nezmyselné, nakoľko ona je rovnako dôchodkyňou a manželov zdravotný stav bol dokonca natoľko vážny, že počas konania zomrel. Byt, ktorý žalovaní vlastnia, prenajímajú, takže z neho majú príjem vo forme nájmu. Žalovaní bývajú ďalej v rodinnom dome v B., ktorého sú tiež väčšinovým vlastníkom, okrem toho sú majiteľmi motorového vozidla a ich spoločný príjem z invalidného a starobného dôchodku (spolu vo výške 870 Eur) je väčší ako jej príjem z dôchodku.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrili žalovaní. Navrhli, aby súd potvrdil napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými žalobkyňa nepriznal uplatnený úrok vo výške 9% p.a. zo sumy 1.500 Eur od 23.12.2011 do 13.01.2014 a náhradu trov prvoinštančného konania a aby jej nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. K dôvodom odvolania žalobkyne uviedli, že v potvrdení o poskytnutí pôžičky nie je uvedený dátum vrátenia pôžičky, pretože bolo dohodnuté, že uvedenú sumu vrátia, keď budú môcť. Bez ohľadu na to, či vo veci vypovedala iba žalobkyňa, alebo by vypovedali obaja žalobcovia, nič to nemení na skutočnosti, že súdu nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že tento termín vrátenia pôžičky bol medzi stranami dohodnutý. Keby sa vyjadrili pri poskytnutí pôžičky, že ju vrátia z predaja bytu, žalobkyňa by to v žalobe alebo na pojednávaní uviedla, čo sa však nestalo. Dokazovanie na súde prvej inštancie bolo skončené. O tom bola žalobkyňa poučená. Preto považujú predložené listy vlastníctva a uvádzané nové skutočnosti za bezpredmetné a žiadajú, aby sa súd nimi nezaoberal a na ne neprihliadal. Dom v B. nie je ich výlučným vlastníctvom. Preto neuvažovali o predaji bytu v P., v ktorom bývali, a teda nemali žiaden príjem z jeho prenájmu. Pred E. XXXX nemali vedomosť o tom, že by žalobkyňa bola v tom čase dôchodkyňa, taktiež manžel žalobkyne stále pracoval ako lekár a tvrdenia uvádzané v odvolaní sa nezakladajú na pravde. Čiastka 1.500 Eur bola vrátená po podaní žaloby, i keď táto bola podaná predčasne vzhľadom na to, že čas plnenia nenastal. Z tohto dôvodu nedošlo ani k omeškaniu a teda žalobkyňa nemá nárok na úrok z omeškania. Z rovnakého dôvodu nemá nárok ani na náhradu trov konania, pretože žaloba bola podaná predčasne bez určenia lehoty splatnosti súdom v zmysle § 564 Obč. zákonníka. Namietali, že prišli na prvé pojednávanie, ktoré muselo byť odročené, lebo sa preukázalo, že pôvodne žalobca 2/ zomrel. Z tohto dôvodu, teda vinou žalobkyne bolo konanie odročené a vznikli tak zbytočné trovy konania, ktoré nemajú dôvod znášať.

4. Po podaní odvolania dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len „CSP“, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok / O.s.p./, podľa ktorého súd prvej inštancie postupoval v predmetnom spore. Ustanovenie § 470 ods. 1 CSP určuje, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov

6. Na základe preskúmania rozsudku vo veci samej v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre

rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

7. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal s dôvodmi podaného odvolania žalovaného.

8. Skutkový záver o tom, že strany sporu nemali dohodnutý, právnym predpisom ustanovený alebo v rozhodnutí určený čas plnenia, súd prvej inštancie vykonal - ako vyplýva z napadnutého rozsudku - z výsledkov dokazovania (z výsluchov strán sporu, z listinných dôkazov), ktoré zhodnotil spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia vtedy účinného § 132 O.s.p.. Pretože iné dôkazy v tomto smere nepriniesli pre rozhodnutie veci významné poznatky, má uvedené skutkové zistenie oporu vo vykonanom dokazovaní.

9. K vznesenej námietke žalobkyne o priznaní „väčšej dôkaznej sily“ dvom zhodným výpovediam žalovaných oproti jednej výpovedi jej samotnej, odvolací súd uvádza, že ide o domnienku bez relevantného podkladu v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie v rámci hodnotenia dôkazu výsluchmi strán sporu v odôvodnení rozsudku nehodnotil dôkaznú silu s prihliadnutím na to, či ide o výpoveď dvoch žalovaných alebo jednej žalobkyne. V odôvodnení nepochybne skonštatoval, že vychádzajúc

z výpovedí oboch strán sporu nepovažoval za preukázané tak tvrdenie žalobkyne o dobe splatnosti pohľadávky do 28.02.2011 (preto úrok z omeškania nepriznal v žalovanom rozsahu), ako aj tvrdenie žalovaných o dobe splatnosti dlhu ponechanej na ich vôli (preto žalobu v časti o úrok z omeškania nezamietol celkom).

10. Z napadnutého rozsudku a z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie pre skutkové zistenia vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov, že žiadne skutočnosti, ktoré v tomto smere boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo a ktoré súčasne boli významné pre vec, neopomenul a že v jeho hodnotení dôkazov a poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov, nie je z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti logický rozpor.

11. Skutočnosť, že žalovaní v súčasnosti bývajú v rodinnom dome a ponechali si byt, nevedie priamo ani nepriamo k hodnoteniu výpovede žalobkyne o dohodnutej dobe splatnosti do 28.02.2011 ako pravdivej a preukázanej.

12. Žalobkyňou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

13. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby sčasti tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

15. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania v intenciách ust. 378 a 379 CSP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť z nasledovných dôvodov:

16. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré nemožno výnimočne náhradu trov konania priznať.

17. Nie je zrejmé, z akého dôkazu dospel súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o náhrade trov konania k záveru o vierohodnosti a pravdivosti výpovede žalovaných, že boli pripravení plniť dlh, avšak len v dôsledku domnienky, že čas plnenia je ponechaný na ich vôli, tak nevykonali, keď v odôvodnení rozsudku vo veci samej skonštatoval, že žalovaní boli jednoznačne v omeškani s plnením

dlhu a ich tvrdenie o dobe splatnosti označil za nepreukázané. Zároveň v rámci dokazovania zistil, že žalovaným bola pred podaním žaloby doručená výzva žalobkyne na plnenie dlhu s upozornením na súdne uplatnenie pohľadávky. Významné z hľadiska aplikácie § 150 sú tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za odôvodnenú obavu žalobkyne z premlčania pohľadávky v prípade jej včasného neuplatnenia vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy o pôžičke a dátum podania žaloby na súd.

18. Odvolací súd tiež nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa z pohľadu osobných, zárobkových a majetkových pomerov žalovaných, ktorí nepožiadali o oslobodenie od súdneho poplatku (za odpor vo výške 90,- Eur) a ktorí nepopreli pravdivosť tvrdenia žalobkyne, že byť v P. v súčasnosti prenajímajú a majú príjem z nájomného.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemal súd za preukázané splnenie podmienok podľa § 150 O.s.p ani podľa v súčasnosti účinného § 257 CSP pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania inak oprávnenej žalobkyne (podľa § 142 ods. 3 O. s. p. za použitia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. vtedy účinného žalobkyňa mala v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti, pokiaľ sa týka časti príslušenstva, vzniklo jej teda podľa vtedy účinných predpisov právo na plnú náhradu trov konania).

20. Preto odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobkyňa bola úspešná v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku o náhrade trov konania a žalovaní v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšku. Preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).